

[Aase Olesen]

den regel til at gælde for virksomhedsbeskatningen, ville de selvstændige og især de nye-tablerede og andre med meget store fradrag blive ramt.

Vi har i årenes løb også her i salen været inde i mange diskussioner om, hvorvidt man kunne skille private fradrag fra erhvervsfradrag. Dette problem har man nu skåret igennem i det kapitel i lovforslaget, som hedder »indskudskonto«, og det er da også her, vi vil få problemerne. Det er det nye og det vanskelige, som vi skal i gang med, når virksomhederne skal definere, hvad de vil have med over i virksomheden af kapital og værdier, og hvad de vil lade blive udenfor.

Jeg vil ikke i dag sige, at det bliver meget nemt. Det gør det naturligvis ikke. Alle nye regler volder altid vanskeligheder for administrationen, og deri ligger selvfølgelig også, at vi skal have skabt en vis praksis, sådan at vi rent ligningsmæssigt kan se, hvad man vil godkende som virksomhedsværdier, og hvad man vil godkende som private værdier. Men når en overgangsperiode på nogle år er ovre, forudser jeg, at vi vil være i stand til, hvis det er nødvendigt, at justere loven, sådan at vi kan samle de ting op, som det i praksis har vist sig at være nødvendigt at ændre på.

Men det afgørende er, at ordningen derefter er konstrueret, så vidt vi overhovedet har været i stand til at vurdere det, som værende selvkontrollerende. Det er også grunden til, at man har holdt stærkt på, at det skulle være en frivillig ordning, således at forstå, at virksomheder kan køre efter den separate beskatningsmodel, som lønmodtagere har, eller en virksomhedsordning, og at det vil være muligt at gå ud og ind af ordningen. Heri ligger formentlig ganske rigtigt som påpeget af hr. Thoft en mulighed for skatte-tænkning. Der er enighed blandt forligspartierne om, at vi selvfølgelig vil følge praksis meget tæt og eventuelt justere, hvis det viser sig, at disse regler bliver brugt på en anden måde, end det har været tænkt.

Hvordan har ordningen så været tænkt? Hvad er den afgørende hensigt med denne ordning? Ja, det er, som det er udtrykt i den norske skattereforms betænkning, et ønske om at sætte et værn op om virksomhedens økonomi. I Norge kalder man det »stakitmodellen«, og det er egentligt et meget godt ord, for der er ikke tale om, at vi udmatrikulerer en særlig del af køkkenhaven til virk-

somhed, men vi nøjes med at sætte et stakit op om de præcise værdier, som i forvejen er defineret, og værner dem mod den progressive personbeskatning. Derefter er det selvfølgelig vigtigt klart at få defineret, hvad der er inden for stakittet, og hvad der er uden for.

Hele filosofien er udsprunget af, at det i virkeligheden er en unaturlig ting for en virksomhed at skulle dele sit regnskab op i perioder, hvilket er det, vi forlanger, hver gang vi vil se, hvordan det er gået i et skatteår, for virksomheder kan have nogle helt andre frekvenser af mange forskellige grunde. Det, man ønsker, er altså at give virksomhederne mulighed for en beskatning, der er lempeligere – en såkaldt a conto-beskatning – inden for stakittet end uden for, og en mulighed for at lade midlerne stå inde bag stakittet og ikke blive beskattet hårdere, end hvis det var kapitalindkomster. Først når man trækker midlerne ud, bliver man beskattet, som om det var personlig indkomst eller lønindkomst.

Ordningen vil først og fremmest blive brugt af iværksættere og små virksomheder med meget svingende indkomster og selvfølgelig også med stor gæld, fordi det er en ordning, som tager klart sigte på at skærme disse virksomheder mod en relativt tilfældig hård beskatning i gode indkomstår, hvorefter det ikke er muligt at konsolidere sig, som det vil være tilfældet nu.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi gerne havde set virksomhedsordningen kombineret med mere vidtgående forslag i retning af at ligestille virksomhedsejere og medarbejdende ægtefæller med lønmodtagere. Det er ikke lykkedes. I skatteaftalen fra i sommer står der som bekendt, at den lovgivning, vi skal finde frem til, ikke må stille medarbejdende ægtefæller ringere, end de er stillet i dag. Men det betyder altså også, at vi har måttet acceptere, at de gældende regler om beregning af medarbejdende ægtefællers indkomst som en del af virksomhedens overskud videreføres. Det radikale venstre ønsker fortsat, at vi kunne komme videre i retning af at give medarbejdende ægtefæller lønmodtagerstatus for så vidt angår de sociale sikkerhedsordninger, og et indtægtsbegreb, som er nærmere en interessentskabsindtægt, hvis man kan sige sådan, fremfor det, vi nu har lavet.

Men det har der ikke været mulighed for, og derfor er der lavet en regel, som for så